

Есень

Отъ тъмното поле неспирно духа,
днесъ вѣтъръ пѣе като надъ мрътвило,
дърветата сами стоятъ, и глуха,
и черна гледа близката могила.

Подгонени отъ смъртенъ хладъ, минаватъ
ята отъ птици и на югъ отлитатъ, —
какво ще правятъ тука? — задъ морята
земи ги чака топла и честита.

Прибиратъ се отъ пуститѣ полета
овচারитѣ, подгонили стадата,
сега е страшна пустошь тамъ, кждето
презъ лѣтото бѣ весела земята.

О, тжжна, и самотна, и пустинна
е родната земя осиротѣла,
и само вечеръ, въвъ небето синьо
надъ нея грѣй луната избледнѣла.

